

Šu 390 tr. ř. povinna hraditi náklady řízení odvolacího, zvláště pak též nahraditi obžalované útraty právního zastoupení 160 Kč. Zástupce soukromé žalobkyně Marie H-ové stěžoval si do tohoto výroku odvolacího soudu o útratách, ale stížnost jeho byla vrchním zemským soudem v Praze usnesením ze dne 23. listopadu 1923 odmítnuta jako nepřipustná, ježto odvolací soud ve věcech přestupkových o otázce útrat rozhoduje s konečnou platností. Rozsudek krajského jako odvolacího soudu v Litoměřicích, pokud jím Marie H-ová byla odsouzena, by obžalované Anně R-ové nahradila náklady řízení odvolacího, zvláště pak útraty právního zastoupení 160 Kč, porušuje zákon v ustanovení Šu 390 odstavec první tr. ř., dle něhož soukromému obžalobci uložiti lze náhradu všech následkem jeho zakročení vzniklých útrat, skončilo-li se trestní řízení jiným způsobem, než nálezem odsuzujícím. Takového případu zde nebylo, naopak proti obžalované byl vynesena náleze odsuzující, se kterým povždy spojeno jest podle Šu 389 odstavec první tr. ř. i odsouzení obžalovaného k náhradě útrat trestního řízení. Jen pro případ, že by byla obžalovaná Anna R-ová k svému odvolání co do viny bývala z obžaloby sprostěna, mohla býti soukromá obžalobkyně Marie H-ová odsouzena podle Šu 390 odstavec první tr. ř. k náhradě všech útrat, vzniklých jejím zakročením. Úspěšné odvolání Anny R-ové co do trestu nemá proto významu pro její povinnost k náhradě útrat, když otázka viny zůstala v platnosti a zde dokonce odvolání v tomto směru bylo zamítnuto.

Čís. 1672.

Podmíněný odklad výkonu trestu (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.).

Ustanovení poslední věty čtvrtého odstavce Šu 6 zákona dlužno použiti jen v případech, kde k platnosti přišlo nebo přijíti mělo ustanovení Šu 265 tr. ř.

(Rozh. ze dne 14. června 1924, Zm I 346/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem:

Rozsudkem krajského jako odvolacího soudu v Litoměřicích ze 27. června 1923, pokud jím podle Šu 477 tr. ř. bylo zrušeno rozhodnutí prvního soudce, obžalovanému Františku J-ovi podmíněné odsouzení nepovolující, a pokud jím vysloveno bylo, že ohledně Františka J-a přísluší rozhodnouti o odkladu trestu soudu sborového, dále pak usnesením okresního soudu v Libochovicích z 21. listopadu 1923, jímž postoupeny byly spisy krajskému soudu v Litoměřicích k příslušnému jednání, porušen byl zákon ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n. v první a druhé větě čtvrtého odstavce Šu 6; rozhodnutí krajského soudu, pokud jím vysloveno bylo, že ohledně Františka J-a přísluší rozhodnouti o odkladu trestu soudu sborového a usnesení okresního soudu v Libochovicích z 21. listopadu 1923, kterým postoupeny byly spisy krajskému soudu v Litoměřicích k příslušnému jednání, se zrušují.

D ů v o d y:

Rozsudkem krajského jako porotního soudu v Litoměřicích ze dne 12. října 1922, byl František J. právoplatně odsouzen pro zločin nedokonaného násilného smilstva podle §§ 8, 125 tr. zák. a přestupek proti veřejné mravopočestnosti podle §u 516 tr. zák., jež spáchal vesměs dne 16. dubna 1922, do těžkého žaláře v trvání jednoho roku, zostřeného 4 posty, podmíněně se zkušební dobou 3 roků. Rozsudkem okresního soudu v Libochovicích ze dne 18. dubna 1923, odsouzen byl též František J. nepodmíněně pro přestupek §u 516 tr. zák., jehož se dopustil 21. března 1923, do tuhého vězení v trvání 6 neděl, dvěma posty zostřeného. Proti tomuto rozsudku ohlásili odvolání: veřejný obžalobce do výměry trestu a obžalovaný co do viny a výměry trestu. Krajský jako odvolací soud v Litoměřicích rozsudkem ze dne 27. června 1923 vyhověl odvolání Františka J-a, pokud jde o výrok o trestu, snížil mu trest na tuhé vězení v trvání 3 neděl a zrušil dle §u 477 tr. ř. rozhodnutí soudce prvního, že se tomuto obžalovanému podmíněně odsouzení nepovoluje, z důvodů zmatečnosti dle §u 281 čís. 10 tr. ř. s odůvodněním, že František J. byl rozsudkem krajského jako porotního soudu v Litoměřicích dne 12. října 1922 podmíněně odsouzen a dle poslední věty čtvrtého odstavce §u 6 zákona čís. 562/19, vynášeli později rozsudek soud okresní, kdežto podmíněně odsouzení vyslovil soud sborový nebo soud porotní, přísluší rozhodnutí o odkladu trestu soudu sborovému. Tento názor odvolacího soudu se nesrovnává se zákonem, neboť onoho ustanovení poslední věty čtvrtého odstavce §u 6 zákona o podmíněném odsouzení dlužno použítí jen v tom případě, když vinník odsouzen byl pro skutek, spáchaný před dřívějším rozsudkem, nikoli však pro čin, jenž stal se po tomto rozsudku, tedy jen v případech, kde k platnosti přišlo neb přijít mělo ustanovení §u 265 tr. ř. V tomto případě šlo o trestný skutek, spáchaný dne 21. března 1923, tedy po porotním rozsudku z 12. října 1922, a použití proto bylo první a druhé věty čtvrtého odstavce §u 6. Stejně rozhodl nejvyšší soud nálezem sb. n. s. č. 1252. Bylo proto zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona po rozumu §u 292 tr. ř. vyhověti a uznati jak se stalo, při čemž dlužno podotknouti, že co do rozhodnutí soudu odvolacího, pokud jím podle §u 477 tr. ř. bylo zrušeno rozhodnutí prvního soudce, obžalovanému Františku J-ovi podmíněně odsouzení nepovolující, nebylo lze soudu zrušovacímu kromě zjištění uvedeného porušení zákona vysloviti také jeho zrušení, ježto rozhodnutím tím nalezeno bylo ve zřejmý prospěch obžalovaného, neboť připuštěna byla — byť i neprávem — aspoň abstraktní možnost, že sborový soud by mohl uznati na odsouzení podmíněné. Nezákonné odstoupení spisů krajskému soudu bylo ovšem zrušiti. Trvá však nadále odvolacím soudem vyslovené zrušení rozhodnutí prvního soudu, Františku J-ovi podmíněně odsouzení nepovolujícího, v kterémžto bodu, jak uvedeno, dle §u 292 tr. ř. výrok odvolacího soudu odstraniti nelze. Tím nastává nutnost, aby povolaný okresní soud mezeru tu novým rozhodnutím dle §u 7 odstavec druhý zákona o podmíněném odsouzení vyplnil.